

Ілля Парпауц

*Майже третій світ

2012

Зорі утворюють сузір'я у тобі
У тобі витворюють
Відтворюють мій всесвіт
Зорі орбітують по суглобах твоїх снів
Між артерій почуттів
М'язово напружуючи пам'ять
Коли ти йдеш до людей
Вібруючи антитілами у крові

Доступність подій залишає

Свій слід у часі

А миттєвості болі

Чуттєвої

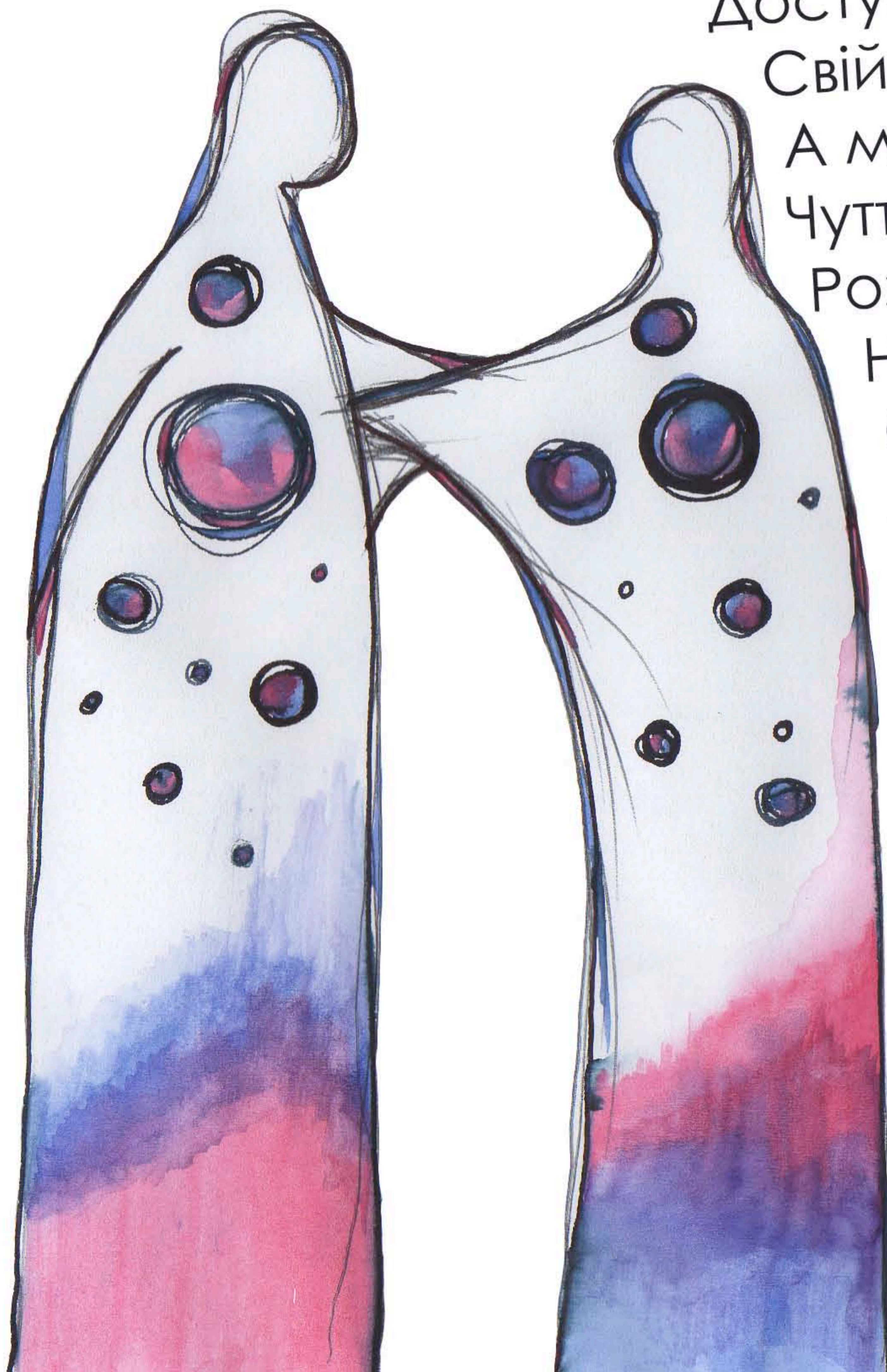
Розкладаються

На

Окремі

Запаси

Пробачень

”

”

”

вона була ніжніша за форель
та усмішка кваліва і туманна
неначе на імлі зготовлена рибина
що плавала недавно у думках її
крізь помисли шовкові і лляні
тіснилися прилади столові
холодні і важкі
опущені виделки і ножі
не іржавінням своїм
хололи на полотні весні
і випадали снігом
випадали снігом на розтоплені вуста її
що загадково так запам'ятали усмішку
віднесену вітрами в море

“

Вона мала руки від сонця

А він

А він мав її

Вона пестила його волоссям своїм

А він дивився в обличчя

їй

Вона була настільки легка що вітер до ніг її лягав

Він

Він не бажав бути поруч

Бо мислив що не мав її сповна

Тепер вона інакша

Не терпить нічого окрім дощу

А він

А він як завжди потребує

її плащу

”

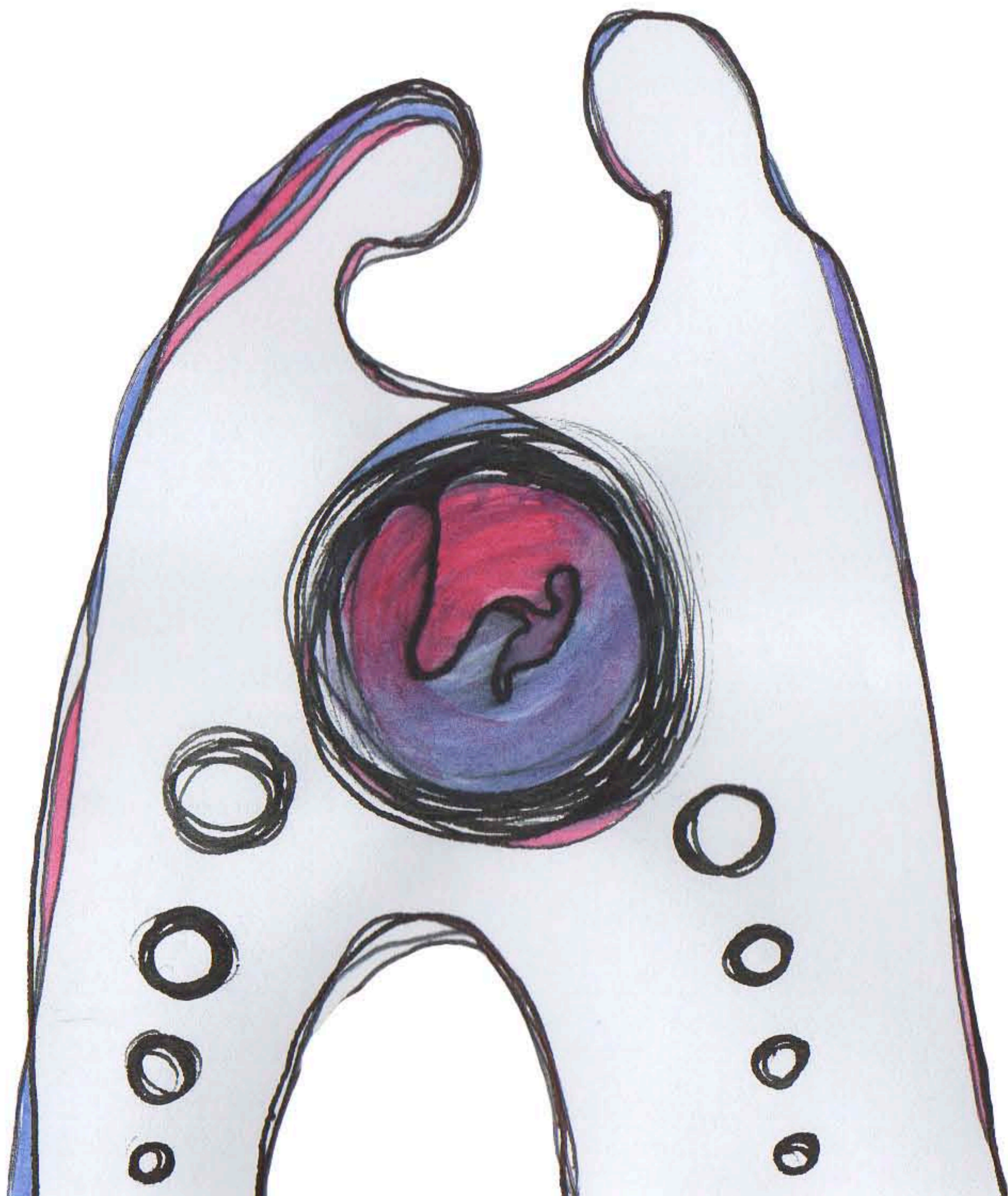
“

“““

зітхаючи хвилею
відмежовую сутінки
від твоїх повних уваги очей
якими роздивляєшся з цікавістю
дратівливістю
перелякано сенсоруєш
діалектику відчуттів
підвладна світлотіні на березі
схід сонця у вересні поглинаєш
із солоною водою
зі мною
на причалі кричали океану
вуста солені від межі
мене із хвилею
водою
тобою спраглий я
будь якою

””

” ”
Я запишу на твоїх руках сні
І зранку буду ними умиватись
І подивлюсь крізь очі небачено ясні
А потім скажу тобі добраніч
Знов кволо так зостанусь в тебе на ніч
І буду Будду зображати
На подушках твоєї бабці
А коли настане ранок я піду
Піду до лазарету сновидінь
І там шукати буду вже пісні
Що променем лягли на прозу денну

““

”

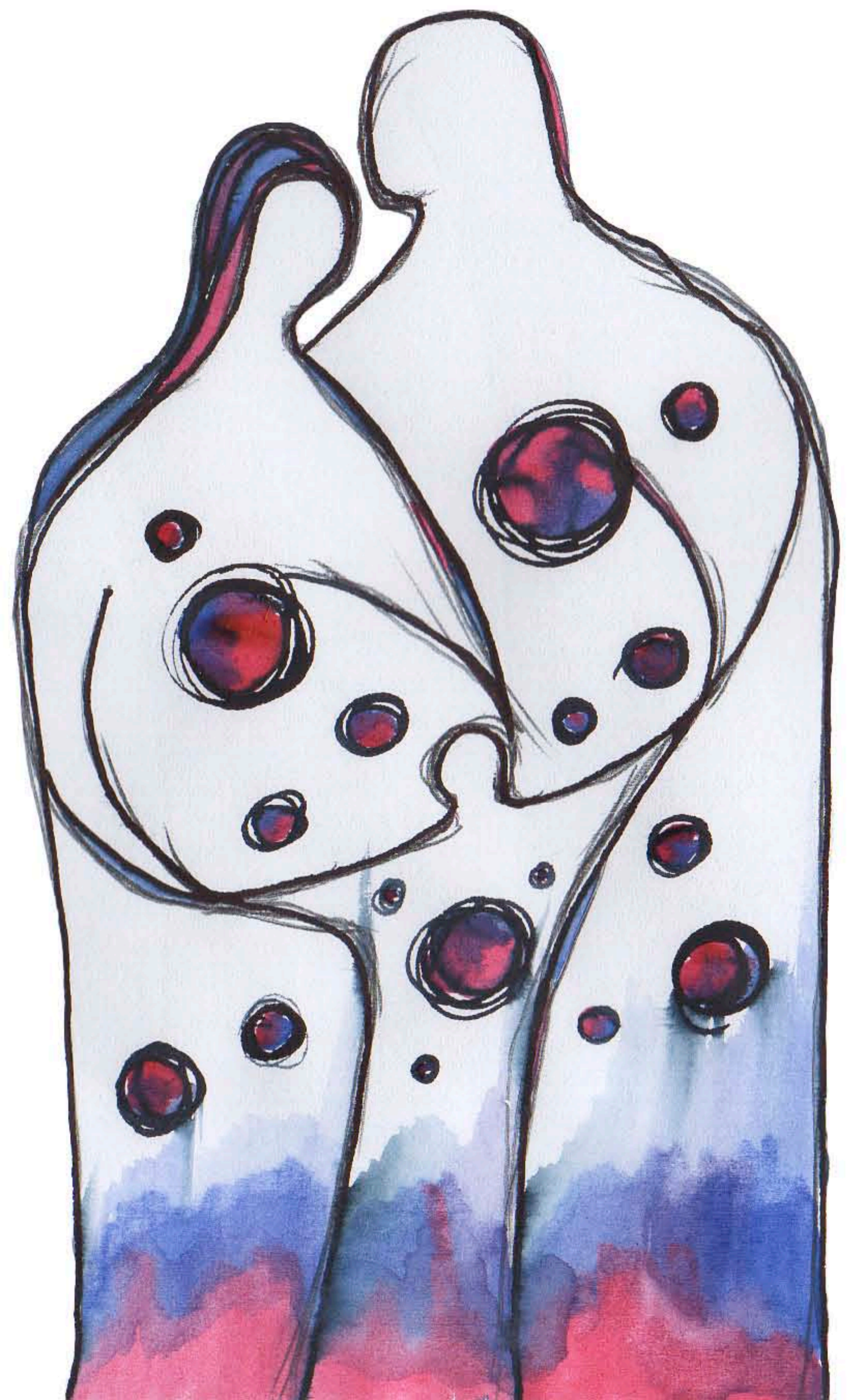
”

я дивлюсь на тебе так
мов упіймати хочу за хвіст п'їтьму
я думаю про тебе
наче замерзлий корабель про весну
піді мною покірна ти
а риби мовчать
і хронос у їхніх очах
не має обмежень від часу
на глибині
при смарагдовій межі
відлуння твого не завбачу я
знаходжу себе у п'їтьмі
твоїх різьблених з кроком причалів
я ковтаю тебе крізь імлу
думок віковичних
проріджених крізь тяжку сурму часу

“

Молекули твого єства
Затримані у вільності Бога
А пастка тепла все відчутніше діє на голову
Періодами окреслюється біль
Він межує із вогкості димом
Так мрячно освітлений
Що не здатен згадати я

“““

Mama's
Oats

